

§ 4.

Denne Lov træder i Kraft straks.

Bestemmelserne i § 2, Nr. 2, og § 3 finder Anvendelse paa alle Sager, med Hensyn til hvilke Anke af Underrettens Dom endnu ikke er sket ved Lovens Ikrafttræden.

Bemærkninger til foranstaaende Lovforslag.

Til § 1.

I § 2, Stk. 3, i Lov Nr. 219 af 1. Maj 1940 er det fastsat, at de i Lov om Rettens Pleje Kap. 68 (Beslaglæggelse), Kap. 69 (Ransagning), Kap. 71 (Anholdelse) og Kap. 72 (Fængsling) omhandlede Retsmidler finder Anvendelse i samme Omfang som i Sager, som det efter de almindelige Regler i Lov om Rettens Pleje tilkommer Statsadvokaten at forfølge, alt dog for saa vidt det drejer sig om Overtrædelse af Bekendtgørelser, der i Medfør af § 2, Stk. 1, er udfærdiget af Justitsministeren, Politidirektøren i København eller en Politimester. Derimod fandt man det ved Lovforslagets Fremsættelse ikke paakrævet, at de tilsvarende Retsmidler skulde kunne anvendes, naar det drejede sig om Overtrædelse af Politivedtægterne, uanset at Straffen for saadanne Overtrædelser ved § 2, Stk. 2, blev skærpet, saaledes at den kan stige til Fængsel i 3 Maaneder. Grunden til, at man foreslog denne Forskel med Hensyn til de processuelle Retsmidler, var, at man mente, at de særlige Forholdsregler, som den ekstraordinære Situation vilde kræve, maatte træffes ved Bekendtgørelse i Medfør af § 2, Stk. 1, medens der derimod ikke vilde ske nogen væsentlig Ændring i de Forhold, der behandles som Overtrædelse af Politivedtægterne.

I den siden Lovens Ikrafttræden forløbne Tid har det imidlertid vist sig, at dette ikke helt har holdt Stik. En Række Overtrædelser, som under den nuværende Situation er af særlig Strafverdighed, er blevet behandlet og paadømt som Overtrædelse af Politivedtægterne; navnlig er Slagsmaal, Sammenstød o. lign. ofte blevet afgjort med Straf efter Politivedtægternes Bestemmelser om Beruselse og Gade- og Værtshusorden. Det har i disse Tilfælde vist sig uheldigt, at Anvendelse af de processuelle Retsmidler, der er gældende for de i § 2, Stk. 1, omhandlede Overtrædelser, er udelukket, naar Forseelsen maa henføres under Politivedtægterne. Justitsministeriet

finder det derfor hensigtsmæssigt, at Reglerne bliver ens for de to Grupper Forseelser. Nogen Betænkelighed herved finder man ikke, idet det for det vigtigste af de omhandlede Retsmidler, nemlig Fængsling, efter Retsplejelovens § 780, Stk. 1, i alle Tilfælde er en Betingelse, at den sigtede har gjort sig skyldig i en Forbrydelse, hvorfor Straffen efter det foreliggende skønnes at ville blive højere end Bøder eller Hæfte. Det er derfor udelukket at anvende Fængsling for de almindelige Overtrædelser af Politivedtægterne, der som Regel kun medfører Bødestraf.

Til § 2, Nr. 1.

Da det under de nuværende Forhold er af meget stor Betydning, at offentlige Meddelelser, der er egnede til at skade Landets Interesser i Forhold til Udlandet, undgaas, foreslaas Strafferammen for saadanne Meddelelser ændret, saaledes at Straffen kan stige til Fængsel i 3 Aar.

Til § 2, Nr. 2, og § 3.

De i de midlertidige Straffelovstillæg omhandlede Forbrydelser behandles alle ved Underret som 1ste Instans og vil derfor kunne paaankes til Landsretten, for saa vidt angaar Overtrædelser af §§ 2 og 3 i Straffelovstillægget af 18. Januar 1941 dog kun med Justitsministeriets Tilladelse. Paaanke til Højesteret som 3die Instans kan ifølge Retsplejelovens § 966 kun ske med Justitsministeriets Tilladelse, naar særlig Grund dertil foreligger, navnlig naar Sagen skønnes at have almindelig Interesse eller videregaaende betydelige Følger for vedkommende. Højesteret er derhos efter de gældende Regler afskaaret fra at foretage en selvstændig Bedømmelse af Bevisernes Vægt og maa derfor lægge Landsrettens Afgørelse af Bevisspørgsmaalet til Grund ved sin Paadømmelse af Sagen.

Paa Grund af den store Betydning af de heromhandlede Sager, ikke alene for Staten, hvis Interesser de ofte berører stærkt,